

DE GROENE STIP

Pleun en Joep zitten aan de grote tafel. Ze knutselen. Pleuntje maakt een luchtballon van gekleurd papier en wol. Joep heeft een groot hoofd gemaakt en plakt daar nu allemaal haren van wol op.

‘Heb jij een jongens- of een meisjeshoofd?’ vraagt Pleuntje.

Joep plakt de haren in een plasje van lijm. ‘Het is een jongen.’

‘Heeft hij wel veel haar.’

Joep knikt. ‘Dit is een jongen met lang haar. Hij moet nodig naar de kapper. Let op.’ Joep pakt een schaar en knipt stukjes van de wol die hij net op het hoofd heeft geplakt. Omdat de lijm nog niet droog is, wordt het een rommeltje.

‘Lukt het hier allemaal?’ Dat is papa. Hij komt van boven en kijkt naar de knutselwerken.

Pleuntje knikt en tilt haar luchtballon omhoog. ‘Er hoeft alleen nog maar een mandje aan.’

Joep pakt het hoofd. Alle losse wolstukjes vallen op de tafel en op de grond. ‘Ik had een jongen met lang haar, maar hij is naar de kapper geweest. Kijk maar!’

Papa bekijkt de knutselwerken. ‘Zo, ik zie het. Jullie hebben goed geknutseld. En als jullie klaar zijn ook goed opruimen, hé.’

Pleuntje en Joep knikken.

Papa pakt koffie in de keuken en gaat terug naar boven, naar de werk-kamer.

Als Joep al een tijdje naar huis is, komt papa naar beneden. Pleuntje zit op de grond en speelt met de garage.

‘Zo, ik hou het voor gezien vandaag,’ zegt papa. ‘Morgen is er weer een dag om te werken.’ Papa loopt naar de keuken. Hij blijft staan bij de grote tafel. ‘Wat is dit nu, Pleun? Wat heeft dit te betekenen? Je zou toch opruimen met Joep? Er is niets gebeurd, alle rommel ligt er nog. Daar ben ik niet blij mee.’

Pleuntje kijkt op. ‘Joep wou niet opruimen en toen kon ik het niet allemaal alleen doen.’

‘Wat?’ zegt papa. ‘Daar geloof ik niets van. Je weet toch wat de afspraak is, hier in huis? Opruimen nadat je geknutseld of gespeeld hebt. Dat weet Joep ook.’

‘Het mocht niet van Joep. Ik mocht niet opruimen van Joep,’ zegt Pleuntje.

Papa loopt naar Pleuntje toe en zakt door zijn knieën. ‘Is dat echt waar? Kijk mij eens aan.’

Pleuntje kijkt naar papa.

‘Ja, ik zie het al,’ zegt hij. ‘Je liegt.’

Hè, hoe weet papa dat nou? denkt Pleuntje.

‘Als jij tegen papa liegt, komt er een groene stip op je voorhoofd,’ zegt papa. ‘Daardoor weet ik het altijd.’

Een groene stip? Pleuntje wrijft over haar voorhoofd.

‘Ja, daar zat de stip. Nu haal je hem weer weg. Je mag niet liegen, Pleun van Kooten. Vertel me nu maar hoe het echt gegaan is.’

Pleuntje kijkt naar de houten vloer. Ze vertelt zacht aan papa dat ze geen zin had om op te ruimen en dat ze tegen Joep heeft gezegd dat het niet hoefde.

‘Gekke meid,’ zegt papa. ‘Laat dat niet nog een keer gebeuren. Dan mag je nu alsnog alles opruimen, in je eentje.’

Pleuntje kruipt over de grond om alle wolletjes te pakken.

Papa gaat de keuken in om het eten klaar te maken. ‘We doen makkelijk

vandaag, Pleun. Mama eet toch niet thuis. Heb je zin in pannenkoeken?’

Ja, natuurlijk, denkt Pleuntje. Ze roept snel ja. Het opruimen gaat meteen een stuk sneller.

Het huis ruikt helemaal naar pannenkoeken. De tafel is opgeruimd en gedekt. Papa zet de stapel pannenkoeken op tafel.

‘O, dat is m’n telefoon.’ Hij pakt de rinkelde telefoon uit zijn broekzak. ‘Die moet ik nog even opnemen. Nog niet gaan eten, Pleuntje. Ik ben zo terug.’ Terwijl hij in de telefoon praat, vertrekt papa naar boven.

Pleuntje speelt nog even met de auto’s, maar ze heeft honger. En heel veel zin in een pannenkoek. Wat duurt het lang voordat papa komt.

Ze staat op en loopt naar de tafel. Wat ruiken ze lekker. Pleuntje trekt een randje van de bovenste pannenkoek en stopt het in haar mond. Waar blijft papa toch?

Ze loopt naar de trap om te luisteren. Pleuntje hoort papa nog volop kletsen aan de telefoon. Dat kan nog wel even duren.

Met grote stappen is ze terug bij de tafel. Ze trekt nog een stukje van dezelfde pannenkoek en kauwt er zo lang mogelijk op.

Ze bekijkt de stapel pannenkoeken. Wat liggen er veel. Het zijn er wel tien of dertig of meer. Ze legt de bovenste pannenkoek op haar bord en bekijkt de stapel nog eens. Het ziet er nog precies hetzelfde uit. Je ziet

helemaal niet dat de pannenkoek weg is.

Pleuntje pakt de stroop en houdt de fles op z’n kop. Ze maakt een soort wolkje op haar pannenkoek. Hè, nu schiet ze uit. Snel de pannenkoek oprollen en opeten. Na de laatste hap gaat Pleuntje snel weer bij de garage zitten.

‘Bah, dat duurde lang,’ zegt papa als hij weer beneden is. ‘Sorry, Pleun. Kom, dan gaan we snel aan tafel. Knap dat je zo goed op mij hebt gewacht.’

Pleun schuift op haar stoel.

Papa kijkt Pleuntje aan. ‘Je hebt op mij gewacht, toch?’

Pleuntje knikt.

‘Dus je hebt nog geen pannenkoek gegeten?’ vraagt papa.

Pleuntje schudt haar hoofd.

Papa trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Weet je het echt heel zeker? Je zou alles toch goed aan papa vertellen?’

O nee, denkt Pleuntje ineens, papa weet het natuurlijk. Ze wrijft vlug over haar voorhoofd. ‘Zie je de groene stip?’ vraagt ze voorzichtig.

Papa lacht. ‘Ja, een groene stip én een mond vol stroop!’

